

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Ons karakter: bron van geluk of van ongeluk!

ALS men de manier van leven van de mensen tegenwoordig op aarde beschouwt, stelt men vast dat zij hun hele leven lang zich bezighouden met onnodige en onbetekenende dingen. Zij gaan met een ongeloflijke onbezonnenheid en onbezorgdheid voorbij aan wat werkelijk nuttig is en wat hen in de hoogste mate zou moeten interesseren. Men ziet daarmee dat zij volledig onder de invloed zijn van de tegenstrever, die hen de dingen laat zien in een geheel verkeerd licht.

Zoals wij het heel vaak hebben gezegd, worden de mensen in het leven geworpen als voorwerpen die men uit één stuk maakt. Een kind komt ter wereld, het groeit en ontwikkelt zich als alles goed gaat; daarna na een min of meer ongelukkig leven verdwijnt hij in het graf, en weldra is hij vergeten. Dat is het miserabele resultaat van de aanbod die de tegenstrever Adam en Eva gedaan heeft in de Hof van Eden, en dat ze aangenomen hebben tot hun immens ongeluk. De Satan heeft zelfs Eva beloofd dat hij haar veel meer zou geven dan wat de Allerhoogste in staat was haar toe te staan. Hij heeft haar gezegd: "Op de dag dat je van de vrucht van de boom zal eten die God je verbiedt aan te raken, zal je een hoop dingen kennen die je nu verborgen zijn. Je zal niet sterven en als goden worden", wat betekent machtige mensen. Ze heeft zijn raad gevolgd. Adam heeft naar zijn metgezellin geluisterd. De gevolgen van deze gedragslijn hebben zich als een afschuwelijk onheil getoond. De mensheid is de zuchtende en sterfende schepping geworden die wij nu zien.

Te allen tijde hebben degenen die onder de mensen deze jammerlijke toestand speciaal gevoeld hebben, gedorst naar bevrijding, en de vurige wens gehad om uit die ellende die hen allemaal omringde, te ontsnappen. Het is nog het geval heden ten dage. Als hun hart goed ingesteld is, horen ze de vriendelijke oproep van de Heer. Dat was, al in het begin de houding van Abel en ook van Kain, tegenover de Almachtige, maar Kain uitte zijn verlangens op een egoïstische manier, en een groot ongeluk volgde eruit. Later kon Noah bepaalde dingen onderscheiden. Hij gaf zich er rekenschap van dat er, als de mensen zich op aarde verder gedroegen zoals zij het toen deden, een verschrikkelijke ramp zou gebeuren. Hij begreep dat een zondvloed toen onvermijdelijk was, en dat de mensen zouden verdrinken als muizen gevangen in een muizenval, die men in het water dompelt.

Noah had dat zeer goed begrepen, daarom voelde hij

zich ertoe aangedrongen een ark te bouwen. Natuurlijk lachten allen die hem aan het werk zagen, hem uit. Het had namelijk nog nooit op aarde geregend; dus dachten deze mensen dat hij buitengewoon dom was om op zo'n absurde manier te handelen. Een immens schip bouwen, zo groot als een huis, en in die boot een waarachtige menagerie te installeren, dat ging boven alle begrip! Vanuit het gezichtspunt van die mensen moest men het gezond verstand hebben verloren om op zo'n waanzinnige manier tewerk te gaan. Dat waren de gedachten die de tijdgenoten van Noah over hem uitten. Zij lachten totdat de zondvloed ontketend werd. Op dat moment veranderden hun spottertijen in kreten van angst, wanhoop en pijn.

De mensen handelen nog zo heden ten dage. Zij gaan en komen onbezorgd, vermaken zich, besteden al hun gedachten aan onzinnige dingen. Zij wijden zich helemaal aan veelvuldige verstrooiingen die alleen maar eindigen met ontgoocheling. Zij beklagen degenen die, in hun ogen, zo onnozel zijn om zich op te sluiten in een vergaderzaal, terwijl de zon met glans schittert.

Wij weten wat wij doen door ons bezig te houden met de enige nuttige en waarachtige dingen, die niet teleurstellen. Door te trachten na te leven wat de waarheid ons leert, bevinden we ons nu ook in een ark waar wij de rampspoed kunnen leren overwinnen door het veranderen van ons karakter. Wij proberen niet ons te beschermen tegen onze naaste, wat helemaal niet nodig is; maar wij leren ons te beschermen tegen onszelf, tegen ons karakter. Ons karakter kan ook, zoals vroeger de zondvloed, overweldigen en ons verzwelgen.

De Heer biedt ons aan om ons uit onze ongelukkige toestand van egoïsten en ontaarde wezens te halen, die gedoemd zijn tot ongeluk en vernietiging. Het komt erop aan de reddingsboei die hij ons aanbiedt vast te grijpen. In zijn school, slagen we erin ons te ontdoen van alles wat ons doet lijden en sterven, en in het bijzonder van het egoïsme, dat het verschrikkelijkste is van alle ondeugden van de mensen. Het is overigens daarvan dat alle andere af te leiden zijn.

Het egoïsme is een boom die een hoeveelheid aftakkingen heeft, waarvan elk vruchten draagt die vernietiging veroorzaken. Eén van deze vergiftigde vruchten is de hoogmoed. Daarom zegt de apostel Paulus ons, omtrent de goddelijke genade waarvan wij het voorwerp zijn, en zonder welke wij miserabele veroordeelden zouden blijven: "Wat bezit je dat je niet ontvan-

gen hebt? En als je het ontvangen hebt, waarom zou jezelf verheerlijken, alsof je het niet ontvangen had?" De Heer heeft ons het geloof gegeven, dat in ons een prachtige genade heeft gewekt, in staat over ons de geest van God aan te trekken. Deze geest maakt ons attent op de glorierijke dingen die nuttig zijn voor ons heil. De apostel Johannes zegt ons: "Zijn zalving leert u alles"; maar dat hangt af van wat wij elke dag laten zien, en van de manier waarop wij het geloof gebruiken, deze onuitsprekelijk kostbare gave, die de Heer ons gegeven heeft.

Onze geliefde Verlosser geeft ons zijn lessen om ons tot het geluk en het leven te doen komen. Hij stelt ons eerst de verzaking aan onszelf voor als een uitstekende genade, die ons in contact stelt met de geest van God. Wij weten, inderdaad, dat wij, als wij aan onszelf verzaken, niet kunnen dwalen; wij gaan integendeel zeker in de richting van het leven en de vreugde.

Waarom verzaken we? Eenvoudig aan gevoelens en dingen die ons misschien een voorbijgaande voldoening verschaffen, maar die ons meedogenloos tot het graf leiden. Als er zich een gelegenheid om jaloers of beledigd te zijn voordoet, en als wij dan aan onszelf verzaken door dat probleem te aanvaarden, ontsnappen wij aan de verschrikkelijke klauwen van de jaloersheid en de ontevredenheid, die ons een afschuwelijk kwaad berokkenen. Ons organisme is niet gemaakt voor deze gevoelens. Het is gebouwd onder het regime van de universele wet die wil dat elk wezen voor het welzijn en alleen voor het welzijn van zijn gelijke bestaat. Als men dat principe schendt, is het tot groot nadeel van ons gehele wezen. Dat is wat het ruïneert en vernietigt.

Als wij daarentegen met goede wil de verschillende beproevingen aanvaarden die zich voordoen om ons van onze hoogmoed, ons ongeduld, ons egoïsme te ontdoen, door ons in te spannen de tegenovergestelde gevoelens aan te kweken, namelijk nederigheid, geduld en altruïsme, dat zijn zoveel ziekelijke krachten die wij vervangen door krachten van leven en zegen. Zo komen we tot de complete verandering van een egoïstisch wezen, dat naar het graf gaat, in een altruïstisch wezen, dat leeft voor het bestwil van zijn naaste en zich zo zeker naar het duurzame geluk en leven richt.

Dat zijn wonderbaarlijke instructies die de Heer ons tegenwoordig geeft door middel van *De Boodschap aan de Mensheid*. Deze kostbare boodschap komt op de juiste tijd om de mensen te verlichten, omdat het moment daarvoor aangekomen is. We moeten niet denken dat de Bijbel op een verschillende manier geschreven werd dan *De Boodschap aan de Mensheid, De Godde-*

Ze bestellen me... Wat een zegen!

JANE hield van zoetheid, maar ook van zoete dingen. Ze was dol op haar grootvader en de smaak van zijn gebakjes. Dat was een deel van haar dagelijkse emotionele behoefte en deze liefde voor lekkere dingen zorgde bij het meisje natuurlijk voor een ronder figuur. Op het moment van het vier uurtje reageerde haar weinig liefdevolle grootmoeder zonder een zweem van tederheid: "Je zou geen taart moeten nemen! Je bent zo al dik genoeg!"

Die beproeving herhaalde zich elke zondag zonder de sfeer te versoberen waarin het kind zich gelukkig voelde. Grootvader maakte alles goed en herstelde met een blik, een woord of een gebaar het evenwicht. Die dag bij haar grootouders was voor het meisje altijd een plezierig feestje waarvoor ze aan de hand van haar moeder dapper vijf kilometer te voet aflegde. Dat was natuurlijk gemak-

kelijker voor haar oudere broer. Als ze zo'n beetje haar schoenzolen versleet, wie zou zich dan over haar grote eetlust verbazen? Jane had het moeten voelen in de lange momenten doorgebracht op de banken van de kerk. Maar ze waren gelovig, logisch natuurlijk... Wat was een beetje lijden in het zicht van de eeuwigheid? De vroomheid was groot, ook al was angst de voornaamste drijfveer, maar angst voor de politie was dat niet het begin van de wijsheid?

De moeder van de patriarch was opgegroeid in Parijs bij de Ursulinen, terwijl haar moeder kookte voor de Russische ambassadeur. Generaties hadden deze erfenis van tradities doorgegeven die voor het grootste deel bestond uit de overtuiging dat er buiten het geloof geen verlossing bestond.

Hun maatschappelijke positie was redelijk gemiddeld. Grootmoeder was klein en grootvader heel groot wat goed van pas kwam in zijn rol van algemene bewaker van de raf-

finaderij. De vader van het meisje bediende met de arm die hij nog over had, de machines. Daar werkte hij al jong, toen het ongeluk gebeurde. Omdat zijn arm slecht verzorgd werd, moest er vanwege gangreen twee keer geamputeerd worden. Hij had in die beproeving de geestelijke steun ontvangen van de priester en de rekening van de dokter. Dat alles was gebeurd in de suikerfabriek.

Er was genoeg werk in de suiker, maar dat verzoette niet de zeden tussen de volkeren. Het bewijs daarvoor waren de voorbereidingen waaraan men zich aan beide kanten van de Rijn wijdde, ondertussen zwerend bij de hemel, dat men er geen kwade bedoelingen mee had. Noodzakelijker wijze had deze politiek onvermijdbaar de oorlog tot gevolg. Jane was negen jaar, toen de alarmklok dat verschrikkelijke nieuws had verkondigd.

Een maand later hadden de granaten die al op Albertville vielen, de hele familie op de vlucht gejaagd. Ze stopten 's avonds om in

een hooischuur te slapen en legden zo twaalf etappes af met de grootouders. De patriarch aan het hoofd van deze stam, had op een dag weer een suikerfabriek gevonden waarvan de bewaker aan het front was.

Grootvader was dus in dienst genomen, maar men wist niet wat te doen met Gaston, de arme eenarmige zoon. De brave man had dan wel maar één arm, maar hij had een vrouw en drie kinderen die honger hadden. Een nonnenklooster had de poorten geopend om de moeder werk te geven en in een verlaten gebouw hadden ze hun stromatrasen ter beschikking gesteld die toevallig in dat klooster gemaakt werden. Maar Jane kreeg het voorrecht om daar te worden binnen gelaten. De overgang was wel erg plotse-ling. In één klap was het meisje, losgerukt uit haar omgeving, onderworpen aan de klemschroef van de harde discipline van het klooster. Als de formidabele grendel de deur van de slaapzaal 's avonds had afgesloten,

lijke Openbaring of het boek *Het Eeuwige Leven*, die goddelijke ingevingen bevatten ten voordele van het volk van God. De inzichten vervat in *De Boodschap aan de Mensheid* zijn veel juister, veel preciezer en duidelijker dan die van de Bijbel. Het is in een taal van een prachtige helderheid en nauwkeurigheid, omdat wij in de tijd zijn gekomen waarin de zon der gerechtigheid met heel haar glans moet schitteren.

De lessen van *De Boodschap aan de Mensheid* brengen ons de kennis van de universele wet, die men overal terugvindt waar het leven zich manifesteert. Met deze goddelijke wet, kunnen we het menselijk lichaam "meten" en constateren dat het een complete harmonie realiseert in al zijn ledematen. Wij kunnen ook met deze zelfde maat de beweging van de planeten van het zonnestelsel meten. Dat is steeds de maat van de universele wet die gebruikt kan worden in alle opzichten, en die wij ook en vooral voor onszelf moeten gebruiken. Wij zouden er niet aan hoeven denken ze voortdurend te raadplegen om onze bewegingen en onze handelwijze te regelen als ons brein in volledige overeenstemming ermee was. Maar omdat wij vol van egoïsme zijn, kunnen we onze impulsen niet volgen.

Het is dus noodzakelijk dat wij steeds als maat de universele wet nemen om onze woorden, onze gedachten en onze acties te bepalen, om ze in overeenstemming te brengen met deze wet. Wanneer wij volledig ons oude karakter zullen hebben verloren, zullen we het helemaal niet meer nodig hebben altijd de maat van de goddelijke wet te raadplegen, omdat al de impulsen van ons hart absoluut juist zullen zijn. Elk van onze gedachten zal overeenstemmen met de rechtvaardigheid, de liefde en de barmhartigheid. Elk van onze woorden zal een woord van zegen zijn, elke van onze bewegingen zal vol zijn van de goddelijke genade en goedheid.

De praktijk van de universele wet uitgeoefend in haar hoogste, nobelste wezen gaat zover, zoals wij hebben gezien, tot het geschenk van zijn eigen leven ten bate van de ander. Daartoe nodigde onze geliefde Verlosser zijn discipelen uit, door tegen hen te zeggen: "Ik geef u een nieuw gebod." Vroeger kon ik het verschil niet maken tussen het gebod van de wet van Mozes, dat zegt: "U zult uw naaste beminnen zoals uzelf", en het gebod van de Heer, dat zegt: "Heb elkaar lief zoals ik u heb liefgehad." Nu is de zaak mij geheel en al begrijpelijk geworden, omdat ik getracht heb het na te leven. Onze geliefde Verlosser had zijn discipelen meer lief dan zichzelf, aangezien hij zijn eigen leven gaf tot hun voordeel. Elkaar liefhebben zoals Jezus, betekent dat wij onze broeder meer moeten beminnen dan onszelf. Dat is het nieuwe gebod.

Het gaat hier om degenen die uitgenodigd werden om een verbintenis aan te gaan met onze geliefde Verlosser op het offer, tijdens de hemelse oproep, die tegenwoordig eindigt om plaats te maken voor het herstel van alle dingen.

Nu loopt deze oproep ten einde. Daarom richt de uitnodiging van het Koninkrijk van God zich nu uit tot de gehele mensheid. Deze oproep gebeurt precies door *De Boodschap aan de Mensheid*, die tot het eeuwige leven uitnodigt, door het feit dat de weg naar het leven nu open is. Waarom? Omdat de 144 000 ingewijden, die zich bij onze geliefde Verlosser aangesloten hebben om het losgeld van de mensheid te betalen, vandaag voltallig zijn, en het resultaat van het losgeld een vaste vorm kan aannemen. Daarom klinkt de oproep nu weer: "Kom, koop zonder iets te betalen, nader het Koninkrijk van God dat gevestigd wordt. Kies het leven. Waarom zou u willen sterven, aangezien de weg van het leven u nu wordt voorgesteld?" Deze weg, open door het losgeld betaald door onze geliefde

Verlosser en zijn kerk, gaat via de verwezenlijking van de principes van de universele wet. De mensen die op aarde hersteld zullen worden, zullen niet hun leven moeten geven zoals de kleine kudde. Zij zullen geroepen worden om hun naaste te beminnen volgens de principes van de universele wet, die wil dat men voor het bestwil van zijn naaste bestaat en alleen voor zijn bestwil, door hem te beminnen en hem te dienen.

Het komt er dus nu op aan, voor degenen die het strijdperk ingegaan zijn voor de hemelse roeping, hun opdracht te voltooien door het volle offer van hun leven te verwezenlijken. Het Leger van de Almachtige, dat de eerstelingen van de nieuwe wereld vertegenwoordigt, moet de universele wet met heel zijn hart naleven, en alle goed ingestelde mensen moeten zich voegen bij het volk van God om voortaan aan de vestiging van het Rijk der gerechtigheid en de naastenliefde te werken. Dat gezegende Rijk moet alle mensen gelukkig en levensvatbaar maken door de praktijk van de universele wet van de liefde en het goede, die het kwaad over de hele linie en voor eeuwig zal overwinnen.

Deugdzaamheid of beroemdheid

We leven in een samenleving die draait om prestaties. Overal moeten we schitteren: fysiek, intellectueel, zakelijk, privé... Bovendien hebben de bioscoop, de wereld van het entertainment en tegenwoordig de sociale netwerken ons op alle gebieden normen opgelegd. Als ons profiel niet aan deze normen voldoet, staan we aan de kant of worden we zelfs afgewezen. Dat is waar men in het algemeen erg bang voor is. Dit geldt vooral voor jonge mensen die erg gevoelig zijn voor de mening die anderen over hen hebben. In het tweemaandelijks blad *En Marche* van 18 november 2021 schrijft Sandrine Warsztacki over een nieuwe tendens die tegen die algemene trend in wil gaan. We reproduceren het artikel in zijn geheel:

De weldadige tegenstroom

Prijs eens de voordelen van traagheid, vermoeidheid, kwetsbaarheid, ouderdom... Deze tegenovergestelde leuzen worden steeds vaker gehoord op het mediatoneel. Een gezonde trend die ons uitnodigt om te ontsnappen aan de eisen tot presteren, die ons opgedrongen worden.

Verberg de donkere kringen onder je ogen niet meer, laat ze met trots zien! Geaccentueerd met make-up, glitter of naturel tentoongespreid zonder make-up, blauwe wallen zijn de nieuwe trend in de schoonheid, en is geboren op Instagram. Verkopers van foundations "die het oog opfleuren" en serums "die alle onvolkomenheden in een klap uitwissen", kunnen wel inpakken. "Met Covid hebben mensen over de hele wereld een moeilijke tijd doorgemaakt, waarin ze moe waren en zich ook mentaal niet goed voelden. Dus wat heeft het voor zin om te doen alsof je perfect bent, alsof alles mooi is? We hebben donkere kringen, en wat dan nog?" zegt Marie-Noëlle Vekemans, journaliste voor "Elle" op de website van de RTBF.

"Ja, ik ben moe, meneer, en ik ben er trots op." Als Robert Lamoureux, een Franse komiek die wordt beschouwd als de vader van de moderne stand-up comedians, een millennial was geweest die in de jaren 90 was geboren, zou hij ook zeker niet hebben gearzeld om zijn donkere kringen op sociale netwerken te laten zien. In 1953 schreef hij "Lof op de vermoeidheid", een gedicht waarin hij diepgaand ingaat op de terugkerende kritiek op zijn slechte uiterlijk: "Vermoeidheid, meneer, is altijd een eerlijke prijs. Het is de prijs voor een dag van inspanning en strijd. Het is de prijs voor harde arbeid of voor een topprestatie. Niet de prijs die we betalen, maar de prijs die we ontvangen. Het is de prijs voor een baan, voor een gevulde dag. Het is het bewijs, mijnheer, dat wij echt leven."

Donkere kringen en rimpels

Vermoeidheid is niet het enige dat weer in de gunst komt te staan. Sinds het gedicht van Robert Lamoureux is de verheerlijking van de tegenstroom een stijloefening op zich geworden, waaraan filosofen, sociologen en kroniekschrijvers zich wijden. In "Lof op de Traagheid", een bestseller vertaald in meer dan 20 talen, legt journalist Carl Honoré uit, hoe snelheid uiteindelijk de gezondheid schaadt. "Tegenwoordig kun je zelfs een les in snelle yoga volgen", grapt hij gekscherend in een conferentie. Een overpeinzing die hij voortzet in "Omwenteling in het denken over oud worden", waar hij vragen stelt bij de obsessie van onze moderne samenleving voor het jong blijven en ons er met gezond verstand aan herinnert dat zich haasten nergens goed voor is. In het leven is de eindbestemming voor iedereen hetzelfde... Het is tot diezelfde verschuiving in denken, dat de filosofe Hélène l'Heuillet ons ook uitnodigt in haar pas verschenen essay "Lof op het Laatkomen": "Te laat komen is als spijbelen op school, een dwarsweggetje nemen, niet direct op het doel afgaan, het is het invoeren van minieme variaties die de goed geoliede radertjes van ons te mechanische leven kunnen laten vastlopen. Het is tenslotte een leven, gekeerd tegen de dominante waarden van onze moderne samenleving: vlothheid, flexibiliteit, spoedeisendheid, snelheid en de ziekten die daaruit voortvloeien."

Om nog maar te zwijgen van de tranen

In "Lof op de Zwakte", een prachtige tekst, die ze voor de microfoon van "France Inter" voordroeg, valt Lola Lafont van haar kant de cultus van de performance aan. De schrijfster nodigt de luisteraar uit om zich te verzetten tegen "deze kleine oorlogsmuziek die ons dagelijks leven regelt", dit oude liedje dat ons opdraagt om onszelf altijd op ons best te laten zien wat ze poëtisch beschrijft als: "Verering van flinkheid... van gespierde politieke toespraken... van alles behalve een watje zijn. De verschrikking van het breekbare, het zachte, het bevende; en de verering van de krachtige, oogverblindende betoverende media-iconen. Verdediging van het gewiekste: "Ik, ik heb het alleen gedaan, ik ben er in mijn eentje uitgekomen". Verdediging van de veerkracht vermold als een gebod om zo snel mogelijk weer in het zadel te zitten, om weer effectief te worden. De verschrikking van de val, van de misstap, van de vertraging. (...) De verschrikking om getoond te worden, aangeduid te worden als zwak. Deze belediging die zegt dat we niet sterk genoeg zijn om tegen klappen te kunnen."

"Het is heel moeilijk om onze kwetsbaarheid onder ogen te zien," bevestigt de hoofdredacteur van het "Philosophie Magazine" ook op "Radio France". Wanneer een geliefde voor een beproeving staat, krijg hij te horen "het komt weer goed", "Het zal een andere wending nemen". Dit is de algemeen als waardevol geldende opvatting van veerkracht. Maar we haasten ons soms te snel naar de uitgang, het einde van de kwetsbaarheid (...). Door de gezondheids crisis hebben we een moeilijke ervaring beleefd, er zijn sterfgevallen geweest en andere dingen die we liever niet hadden gehad, maar er waren ook kostbare zaken, banden die gesmeed werden, en het is interessant om de balans op te maken van de sterke punten die we hebben gehaald uit deze ervaring van collectieve kwetsbaarheid. Camille Suez, klinisch psycholoog, nuanceert ook: "Er is een vorm van discussieren over persoonlijke ontwikkeling, over magisch denken, die van zwakte een kracht wil maken. Maar we komen niet altijd beproevingen te boven om er iets mee te doen en het is dit dulden van een innerlijke beweging om pijn, angst te verwelkomen, die ons misschien in staat zal stellen iets te winnen. Maar dat is maar een misschien."

In Japan is Kintsugi een praktijk van restauratie van oud aardewerk waarbij scheuren niet verborgen worden, maar ze integendeel op een subtiele manier

begon ze te huilen. Ze verhinderde zo de anderen te slapen en maakte haar bed nat, tot eindelijk de slaap haar overmande. Jane kwijnde weg in dit universum van crucifix, gregoriaans gezang, litanie en door het gemis van haar familie.

Tenslotte ontsnapte ze, maar haar moeder had haar op staande voet weer teruggebracht in deze schoot van de kerk, waar Gods hand zwaar woog op het kwetsbare bestaan. Enige dagen later bracht de overste van de zusters zelf het wanhopige kind terug bij haar ouders en uit "blijdschap" over het weerzien had haar moeder het meisje laten slapen voor de deur onder de blote hemel in die behoorlijk koude nacht van de oktobermaand van 1915. Haar vader die de slaap niet kon vatten, was haar gaan halen. Ze had weer binnen mogen komen en op de grond kunnen slapen. De medelijdende zusters van het klooster hadden toen ook een stromatras voor haar gemaakt. Haar moeder was vervolgens gaan werken

bij de Ursulinen. Het was een ziekenhuis, een hospitaal, waar zwaar gewonden aankwamen direct van het front. De kinderen kwamen 's avonds hun moeder halen, die werkte in het souterrain om het bloed en de modder weg te wassen die vanuit de loopgraven meekwamen met de gewonden. Ze hoorden kreunen, kreten en zelfs gebrul van al deze verminkten, die tevergeefs smeekten om een einde te maken aan hun gruwelijk lijden. Jane kreeg er nachtmerries van en uiteindelijk aanvallen van een eczeem dat ook haar gezicht schond.

In het hospitaal waar de moeder werkte, werd Gaston geïsoleerd in verband met een besmettelijke griep en Jane kreeg bezoek van een catechisatiezuster. De ellende was chronisch geworden en Gaston had zelfs moeten gaan bedelen. Hij was bereid om voor alles zijn handen uit de mouwen te steken, maar hij had maar één arm... In de smeltkroes van de zwartste ramp-

spoed had op een dag een zeer goed uitziende heer bij hen aangeklopt. Ze hadden nauwelijks iets om hem een zitplaats aan te bieden. Deze gedistingeerde man had over Gaston horen praten en kwam hem een voorstel doen. Hij had iemand nodig die goed kon rekenen, en die het uitgestrekte domein van een kasteel kon beheren. Hij was de graaf van Beaufort in eigen persoon.

Voordat het besluit zelfs maar was gevallen, riepen de kinderen hun blijdschap al van de daken bij het vooruitzicht: "Wij gaan op een kasteel wonen!" Het werd na nachten vol tranen, weer dag. De droom werd snel concreet. Voor 100 francs per maand was Gaston jachttopziener en de beheerder van een hele wereld van tuinders, boeren, kamerdienaren en koks die min of meer afhankelijk leefden op het domein van meneer de graaf. Er was alles in overvloed... fruit aan de bomen, groente in de tuin, melk, eieren en granen, maar van dat alles zag de kasteelheer niet

veel. Er waren 150 kippen op de grond van de gravin, en nooit meer dan 10 eieren om te verkopen, terwijl de kokkin met 10 kippen een marktkraam ging houden. Het graan verminderde tien keer sneller dan de dieren konden eten en het oppervlak van het vat petroleum, bestemd voor de verlichting, daalde verder in de ton dan het water in de drinkbak van de koeien. Gaston eerde het onderwerp voorzichtig aan bij zijn edelmoedige patroon: "De petroleum, meneer de graaf..."

"Ik weet het, ze bestellen me..., maar dat is een zegen!"

De rekenmeester-intendant-jachttopziener krabde zich eens ernstig op zijn hoofd. Ziehier iets wat zijn berekeningen nogal in de war schopte, maar voor de eerste keer in zijn leven hoorde hij iemand die de woorden van de catechismus serieus nam. Het was wel zo, dat het personeel niet bijzonder goed werd betaald, maar de rijke eigenaar sloot zijn ogen voor de manier waarop het zijn loon

beter te laten uitkomen met goudverf. Ongelukken maken deel uit van de geschiedenis van het object en maken het des te mooier. Zullen we, na het plaatsen van gouden glitter op onze donkere kringen, op een dag onze rimpels en littekens in volle glorie durven laten zien om een heilzame spiegel voor te houden aan deze samenleving die ons soms een beetje te glad wil maken?

Het is waar, zoals we in de inleiding hebben gezegd, dat degenen die niet voldoen aan de gebruikelijke criteria van mode of enig ander door onze medemensen bedacht kenmerk, zoals fysieke gestalte en kracht voor mannen, schoonheid voor vrouwen, opleiding of intelligentie, succes in het professionele leven, enz., degenen die niet zo begunstigd zijn met deze verschillende aspecten van het openbare leven, niet meetellen en niet beroemd kunnen worden.

Dit artikel stelt daarom in zekere zin voor om in te gaan tegen de eisen waaraan we moeten voldoen. Dit altijd met het doel om dat te doorbreken, om onze weg te vinden, kortom zonder te voldoen aan die eisen. Het zou gaan om lelijkheid, zwakte, ouderdom, armoede, enz. juist te prijzen. Als men zich daarbij op zijn gemak kan voelen in de samenleving zonder daarin sterren te "lijken", is het niet zeker dat men op die manier carrière kan maken en nog minder glorie kan bereiken.

Maar waarom altijd willen schitteren? We zijn zoals we zijn: groot, klein, sterk, zwak, min of meer intelligent, opgeleid of niet, mooi of minder mooi... Maar moeten we iemand op deze criteria beoordelen? Inderdaad, de Heilige Schrift bevestigt het ons: "De mens kijkt naar het uiterlijke." (1 Sam. 16: 7) Deze zelfde passage voegt eraan toe: "De Heer kijkt niet zoals de mens kijkt; Hij kijkt naar het hart."

Deze gedachten brengen ons ertoe te vragen wat de echte waarden zijn. Is het belangrijk om sterk, knap, opgeleid, rijk, bekwaam te zijn...? We realiseren ons in feite het volgende: "In het leven is de eindbestemming voor iedereen hetzelfde...", zoals Sandrine Warsztacki in dit artikel schrijft. Dus wat is de waarheid, waar moeten we onze inspanningen op richten?

Onze geliefde Heiland zei tegen de religieuze leiders van het Joodse volk van zijn tijd: "Hoe kunt u geloven, u die uw heerlijkheid aan elkaar ontleent en niet de heerlijkheid zoekt die alleen van God komt?" Johannes 5: 44. Op dezelfde manier spreekt de apostel Paulus over hen die "hoewel ze God kennen, hem niet de eer en dank brengen die Hem toekomen; maar hun overpeinzingen zijn zinloos en hun onverstandige harten zijn in duisternis gedompeld... die Gods waarheid in een leugen hebben veranderd, en die het geschapene aanbidden in plaats van de Schepper, die moet worden geprezen tot in eeuwigheid." Rom. 1: 21, 25. Aan de andere kant leert Psalm 75 ons in de verzen 7 en 8: "Het is noch uit het Oosten, noch uit het Westen, noch uit de woestijn, dat de verheffing komt. Maar God is degene die oordeelt." Zoveel punten die ons helpen te begrijpen waar we onze aandacht op moeten richten.

Wie zijn vertrouwen op de Heer stelt en Hem wil behagen, zal nooit teleurgesteld worden. Integendeel, hij zal Hem leren kennen, Hem dienen en Hem liefhebben; en het zal voor hem een onuitputtelijke bron van vreugde en geluk zijn. Die zal gedijen als een boom in de buurt van een waterstroom. Wat hem betreft hoeft hij niet opgemerkt, hooggeschat, gevleid, aanbeden te worden. Hij heeft ook geen lofspraak of tegenspraak daartegen nodig. De goddelijke goedkeuring, die hij zoekt en die de Heer aan wie trouw is schenkt, is voor hem meer dan genoeg.

Terwijl de glorie die de wereld kan bieden vergankelijk is. Die is vergelijkbaar met een zeepbel die met alle kleuren schittert in zijn weerschijn, maar die onmiddellijk uit elkaar spat en alleen een herinnering achterlaat. We hebben de glorie een tijdje gekend, dan verandert

de mode, de trend is omgekeerd; plotseling staan we hier in de schaduw. Dat zijn dan bittere teleurstellingen. Wat over het algemeen onbekend is, is dat de mensheid wordt misleid door Gods tegenstander, de Satan. Onze beminde Heiland zelf noemde hem vanaf het begin een leugenaar en een moordenaar. Johannes 8: 44. Gelukkig is zijn koninkrijk ten einde. Het zal plaatsmaken voor het Rijk van Gerechtigheid dat op aarde zal worden gevestigd, waar alle mensen gelukkig zullen zijn, op grond van het grote offer van onze dierbare Heiland, die door het geven van zijn leven alle mensen heeft verlost van zonde en verderf. Vanaf nu kunnen allen die ernaar verlangen de vijand verlaten en zich voor altijd hechten aan hun Schepper en Verlosser, en hun bestemming bereiken: het eeuwige leven.

Persoonlijke ontwikkeling: utopie of werkelijkheid?

Het tweemaandelijks blad *En Marche* van 15 september 2021 biedt in de rubriek "Volgen" van de hand van Aurelia Jane Lee een interessant artikel over een onderwerp dat zeer actueel is: persoonlijke ontwikkeling.

Persoonlijke ontwikkeling: pas op voor fata morgana's

Het succes van het werken aan persoonlijke ontwikkeling verzwakt niet. Is het vanwege de effectiviteit ervan bij het oplossen van de problemen waarmee het leven ons confronteert? Of omdat het geluk dat ze beloven ons onophoudelijk ontgaat?

Filosofen en sociologen zetten al enkele jaren vraagtekens bij het fenomeen.

In haar boek "(on)persoonlijke ontwikkeling" wijst de filosofe Julia de Funès op deze tijdschriftartikelen die "Tien tips om los te laten" of "Vijf manieren om het zelfvertrouwen te vergroten" bieden, en hekelt ze hun neiging om de lezer op zoek naar welzijn te verleiden met kant-en-klare recepten.

Hoewel alle mensen streven naar geluk, zijn er vele manieren om dat te bereiken. Hoewel enkele algemene principes kunnen worden geïdentificeerd, is er geen one-size-fits-all methode. Het uitwisselen, delen van ervaringen en gedachten kan iedereen in staat stellen om zijn pad naar een beter leven uit te stippelen. Maar verwacht niet alles van een boek met een veel-belovende titel.

Het probleem bij persoonlijke ontwikkeling, merkt coach en therapeut Xavier Cornette de Saint Cyr op, "is dat het geen institutionele definitie heeft en niet wordt gecontroleerd door een autoriteit. Dit stelt hem in staat om beloften te doen, waarvan sommige haalbaar en nuttig zijn en andere heel fantasievol, zelfs contraproductief."

Een tegennatuurlijk en paradoxaal effect

Door methoden te promoten om positief te zijn, zijn emoties te accepteren en innerlijke vrede te vinden, impliceren we al snel dat iedereen verantwoordelijk is voor zijn eigen geluk... Als we het niet bereiken, komt dat dan, omdat we intelligentie of doorzettingsvermogen missen?

Het wordt in persoonlijke ontwikkelingsboeken vaak aangeduid als "werken aan jezelf". Toegang krijgen tot geluk vereist leren, discipline, toewijding. Dat kost tijd. Het risico van te veel willen doen om gelukkig te zijn, is dat je uiteindelijk schuldig voelt, omdat het niet steeds lukt. En zo het lijden vergroten, in plaats van te helpen om eruit te komen.

Zoals deze zelfde literatuur ons echter ook eraan herinnert, is het een illusie om te denken, dat we al het lijden kunnen elimineren. Het is normaal om angst, verdriet, ontmoediging te voelen op bepaalde momenten van ons bestaan. Dit is niet noodzakelijk een teken van zwakte.

Adviezen die het tegenovergestelde effect kunnen hebben

We worden dagelijks uitgenodigd om "positief te zijn", "niet te oordelen", "uit onze comfortzone te komen" of "in het moment te leven". Volgens Xavier Cornette de Saint Cyr moeten deze schijnbaar welwillende bevelen met onderscheidingsvermogen worden bekeken. Misbruikt of verkeerd begrepen, zullen ze een lijdend persoon niet helpen; ze kunnen zelfs een gevoel van falen opwekken.

Zinnen als "wanneer je wilt, kun je het" of "wat me niet doodt, maakt me sterker", die bedoeld zijn om bevestigend te zijn, kunnen moeilijk te begrijpen zijn wanneer iemand geconfronteerd wordt met een verlies of een grote moeilijkheid. Moeilijk is het toch om "de positieve kant te zien" als je net ontslagen bent of bij de aankondiging van een scheiding.

Tegenover een oproep om "de leiding over je leven te nemen" of "verder te gaan dan onze beperkende overtuigingen" en raadgevingen van vrienden die soms een werkelijk meegevoel missen, nodigt de therapeut uit tot nuancering: "Hoewel het belangrijk is dat je je niet laat opsluiten in je eigen overtuigingen (waardoor je soms hard tegen de realiteit aanloopt), is het net zo belangrijk om die van anderen niet zonder na te denken over te nemen."

Elkaar vertrouwen

Voordat we te veel belang hechten aan deze bestsellers en tijdschriften die hun wonderoplossingen aanprijzen, zou het gezond zijn om meer naar onze eigen intuïtie en gezond verstand te luisteren om, binnen deze overvloed aan soms tegenstrijdige of onrealistische adviezen, dat advies te kiezen dat met ons overeenkomt en ons echt helpt.

Als we geconfronteerd worden met de beproevingen van het leven, hebben we allemaal verschillende reacties. Sommigen willen omringd worden met zorg als ze verdrietig zijn, terwijl anderen verlangen om alleen gelaten te worden. Een routine kan worden gezien als geruststellend of dodelijk, de uitdagingen kunnen een bron van stress of motivatie zijn. De rol van een persoonlijke ontwikkelingscoach zou moeten zijn om je te helpen jezelf beter te leren kennen, in plaats van je zijn visie op te leggen.

"We kunnen niet leren om iets essentieels te zijn, lief te hebben, te beslissen door te vertrouwen op de kracht van een ander", zegt filosoof Fabrice Midal. Eraan toevoegend dat "vertrouwen op je intelligentie een diepgaande ervaring is die we te vaak missen, als we weigeren het minste vertrouwen te geven aan wat we voelen."

Persoonlijke ontwikkeling, zelfvertrouwen, human resource in bedrijven is werkelijk een actueel onderwerp en er kan worden gezegd dat er echte inspanningen worden geleverd in deze richting ten gunste van het personeel. Er moet echter ook worden opgemerkt dat er veel gevallen van depressie voorkomen. Ze worden wereldwijd geschat op meer dan 300 miljoen door de WHO (in 2015).

Bedrijfsleiders hebben in het algemeen begrepen, dat hun werknemers om productief te zijn, zich comfortabel of zelfs gelukkig moeten voelen. Dit is waar persoonlijke ontwikkeling om draait. Het probleem is echter, in de woorden van de filosofe Julia de Funès, "het geluk maken tot een instrument". Ze zoeken uw geluk zodat u efficiënter bent in uw professionele activiteit. En eigenlijk is deze manier van doen het opbouwen van schuldgevoelens, want door het volgen van deze persoonlijke ontwikkelingsworkshops moet je er voldaan uit komen, zelfs gelukkig omdat men je er alles voor geeft. Maar geluk wordt niet verkregen op de manier waarop het wordt gepresenteerd en onderwezen door de processen van persoonlijke ontwikkeling, zoals we zullen zien.

Er is een tegenstelling tussen het willen bevorderen

vergrootte. Meneer de graaf wilde zeker niet doen alsof hij arm was, maar hij had nooit een cent op zak. In de kerk waar hij aanwezig moest zijn op de bank gereserveerd voor zijn illustere gezin, (hij had de titel van graaf gekocht), vroeg hij aan zijn buurman een muntje voor de collectezak.

Terwijl op zondag de weldenkenden in de salon luisterde naar de akkoorden op de piano van mevrouw de gravin, drongen de jongens van alle rangen door elkaar heen het kasteel binnen, verstopten zich in kisten, nissen en zolders en verslonden in de bijkeuken de lekkernijen van het huis. De oudste zoon van de kasteelheer volgde Gaston als zijn schaduw, zo bang was hij om naar de Providence gestuurd te worden, een religieuze instelling. "Ik zou met u samen willen werken en hier blijven," herhaalde jongeheer Dominique onvermoeibaar. De avond voor het vertrek dat hij zo vreesde, stierf hij aan een herseninfarct.

Het leven op het kasteel, geschokt door die gebeurtenis, had zijn loop weer genomen en de sarabande van de kwajongens had tenslotte gezegevierd over de sombere sluier die de dood had uitgespreid over het domein. Het front op 100 kilometer vandaar demonstreerde een enorme vooruitgang van de menselijkheid ten koste van honderdduizend doden per maand. Men zou het op het domein niet hebben geloofd, waar men alles had zoveel men wilde. De boeren verkochten het graan achter de rug om van de eigenaar, de tuinders bleven niet achter met de groente. De kokkin verkocht op de markt altijd de beste eieren van het hele land, en de petroleum verlichtte meer dan de helft van het dorp. Gaston trok aan zijn haar bij het controleren van de cijfers, maar de kasteelheer stelde hem zelf gerust: "Ik weet het wel, ze bestellen me... dat is een zegen!"

De vijf jaren van de vette koeien waren

voorbij. Het meisje leerde naaien en nog een paar simpele deugden en haar broer was kamerdienaar tweede klas. De moeder van Jane was de enige die het niet fijn vond op het kasteel in dit land zo ver van de drukte van de steden. Er ontbrak voor haar iets te midden van deze rustige verlatenheid, precies zoals haar voormoeder Eva vroeger in de Hof van Eden. De oorlog aan het grote front was afgelopen en om niet een andere oorlog op het vlak van het gezin te moeten ondergaan, was Gaston bezweken voor de aandrang van zijn vrouw. Zo kwam het dat ze vertrokken uit het kasteel dat hen in de dagen van wanhoop had opgevangen.

Het duurde niet lang voordat ze daar spijt van kregen. Het water stroomde ontegenzeggelijk goed op de molen waarvan ze de bediening hadden geleerd, maar het bestaan was er erg bitter onder het despotische regime van de bazin. Die bazige vrouw had vijftien kinderen van wie de oudste 16

jaar was. Dat was het misschien, wat haar zo slecht had gemaakt. Jane werkte voor het onderhoud van haar broer, haar moeder voor het onderhoud van de 19 kinderen en de vader voor het onderhoud van de bazen. Ze durfden ternauwernood te denken aan de dwaasheid die ze begaan hadden door het kasteel te verlaten, maar die bladzijde was nu eenmaal omgeslagen en het leven op het kasteel was een mooi verhaal van vroeger en voorgoed voorbij.

Ze hadden de koffers weer ingepakt en weer opnieuw begonnen aan de problemen in Albertville, de stad die ze zes jaar eerder onder granaatvuur hadden verlaten. Ze hadden er ruïnes teruggevonden. Het was moeilijk te herkennen wat hun huis was geweest in de bergen puin. Ze hadden een stukje ontdekt in een ingestort gebouw en in de naburige puinhopen waren ze gaan zoeken naar zware planken. Niet te beschrijven hopen vulden overal de gebouwen waar hele

